

BRUKSHUNDEN

ORGAN FÖR AVEL OCH DRESSYR AV RASERNA:

AIREDALETERRIER, BOXER, DOBERMANN, RIESENSCHNAUZER, ROTTWEILER och SCHÄFER

Nr. 2

1940

UTSTÄLLNINGEN I SÖDERTÄLJE

Svenska Brukshundsklubbens första utställning avhölls i Södertälje söndagen den 16 juni 1940. Fullföljande traditionen från Svenska Schäferhundklubben hade Folkets Park förhyrts, varest fullt tillräck-

liga utrymmen för tre bedömningsringar, uppvisningsområde och publik fanns. Gott väder och livlig avslutning gynnade utställningen, som perfekt sköttes av kommissarien tjänsteman Hj. Jansson och Söder-

täljeavdelningens medlemmar. Prisdomarberättelser från de tre domare, friherre C. Leuhusen, ingenjör Dahlin och ingenjör Carring, som välvilligt ställt sig till förfogande, följa nedan.

Airedaleterrier.

1. *Gynts Mucky 1362 NN.*
Äg.: Fröken Gudrun Ramstad, Lidingö. Uppf.: Dns.
2:a ökl.
Tämligen oädel hund. Huvudet för grovt. Vackra ögon. För stora men välliggande öron. Lång, vacker hals. För lång rygg varigenom hunden verkar lågbent. Svansen för lågt ansatt. Prima hårlag och synnerligen vacker färg. Hunden var mycket välskött och uppvisades i glänsande kondition.
2. *Gynts Pusckin 602 NN.*
Äg.: Fröken Lena Lundkvist, Djurs-holm. Uppf.: Fröken Gudrun Ramstad, Lidingö.
3:e ökl.
En medelmåttan utan vare sig större förtjänster eller fel. Följaktligen ej någon framstående typ. Bra hårlag.
3. *Mountebanks Select (Peter) 1743 PP.*
Äg.: Fru Carin Boman-Lindhé, Val-lentuna. Uppf.: Dns.
2:a ökl.
Denna hund, som skulle kunnat vara en stjärna, uppvisades i mycket dålig kondition. Han var mager och pälsen ej i utställningsskick. Hunden hade ett charmant vackert huvud, långt och ädelt med mörka ögon och prima öron. Halsen lång och ädel. Ryggen kort och stark med utmärkt

svansfäste. Fronten väl smal. Bra ben men lösa framfötter. I annat skick bör denna hund bjuda hård konkurrens även i bästa sällskap.

3. *Gull av Saxa 1643 PP.*
Äg.: Fru Elfe Tegnér, Stockholm.
Uppf.: Dns.
1:a ökl., 1:a skl., cert.
En verkligt flott och bestickande tik. Jag skulle önskat huvudet något längre och mäktigare för att harmoniera ännu bättre till kroppen. Hals, rygg och bål prima. Fronten likaså.

Ras — utom tävlan.

Prima ben och fötter samt synnerligen trevliga rörelser.

4. *Tosca av Saxa 1979 PP.*
Äg.: Stud. Per Gustav Magnusson, Stockholm. Uppf.: Fru Elfe Tegnér, Stockholm.
1:a ökl., 3:e skl.
Vacker tik, som excellerar i härliga färger. Bra huvud med vackra öron och ögon. Bettet ej fullt korrekt. Fronten något bred och framfötterna en smula utåtriktade. Bra benstomme. Vacker hals men allt för lång rygg. Armbågarna något korta och raka. Prima hårrem. Utmärkta rörelser.

54. *Cobbydale Corona.*
Äg.: Fru Carin Boman-Lindhé, Val-lentuna. Uppf.: Miss Free, England.
1:a ökl., 2:a skl.
En sund tik av utmärkt typ. Nyligen strippad och föl jaktligen ej i sin bästa kondition. Trots detta erhöll hon ett mycket gott förstapris. Huvudet är långt och ädelt men ändå kraftigt så som man önskar det på en brukshund. Bra öron o. mycket vackra ögon Ädel hals av bra längd samt en mycket kort och stark rygg. Korset bra och svansansättningen likaså. Svans-tippen är tyvärr för mycket framåtböjd. Fronten utan anmärkning. Benen grova och stadiga. Fötterna något lösa. Det lilla av pälsen, som satt kvar var strävt.

Pris 25 öre

Schäfer.

29. *Zarro.*
 Äg.: Intendent A. Lundberg, Stockholm. Uppf.: Dns.
 3:e ukl.
 Alltför stor. Dessutom något hög-
 bent. Vackert huvud med korrekta
 öron och ögon. Bringan för smal.
 Bra ben och fötter. Utmärkt hasvin-
 kel.
30. *Draghems Jack 35 NN.*
 Äg.: Konstnär Gustaf Andréasson,
 Stockholm. Uppf.: Målarvärd G.
 Axner, Drevviken.
 3:e ökl.
 Brister i typ. Hög svansfö-
 ring. Dålig gång.
31. *Gynts Ulven 530 PP.*
 Äg.: Fru Elsa Pärson, Älsjö.
 Uppf.: Fröken Gudrun Ramstad, Li-
 dingö.
 3:e ökl.
 En obetydlig hund med brett bak-
 huvud och kortnosparti. Kroppen
 utan vare sig större förtjänster eller
 fel. Lösa fötter. Står fransyskt. Smal
 bringa.
32. *Jackie*
 Äg.: Telegrafjänteman Hj. Jansson,
 Stockholm. Uppf.: Herr Herbert Lin-
 deman.
 1:a ökl.
 Trevlig typ med synnerligen ut-
 trycksfullt och korrekt huvud. Ögon-
 en kunde dock önskas mörkare. Bra
 kropp och rygg. Svansen föres väl
 högt. Bra ben men fötterna ej fullt
 fasta. Dessutom en aning fransysk
 ställning.
33. *Klippargens Zazzo 858 MM.*
 Äg.: Lagerförest. Sven Huber, Stock-
 holm. Uppf.: Herr N. O. Höglund,
 Stockholm.
 1:a ökl., 1:a brhkl.
 Bra typ. Vackert huvud, ögon och
 öron. God resning och utmärkt
 kroppsprofil. Hasvinkeln och karle-
 derna för mjuka, dessutom något ko-
 has, vilket allt menligt inverkar på
 hundens rörelser.
34. *Kåvestugans Leipt 532 KK.*
 Äg.: Sergeant A. Weinar, Stockholm.
 1:a ökl., 1:a avelskl.
 Trots sin ålder väl bibehållen hund
 av god typ. I största laget. Vackert
 huvud. Utmärkt skulderläge och vac-
 ker profil. Dåliga rörelser på grund
 av bakknäskada vilken orsakar en
 tydlig förslappning.
35. *Sacco Excelsior.*
 Äg.: Herr Sixten Johansson, Hagalund.
 Uppf.: Fröken Sophie Wolter, Stock-
 holm.
 1:a ökl., 3:e skl.
 Lovande unghund med mycket bra
 typ. Utmärkt huvud, öron och ögon.
 Vacker kroppsprofil. Korrekt gång.
36. *Sayo 2084 NN.*
 Äg.: Fru Jenny Nykvist, Snättringe,
 Stuvsta. Uppf.: Fru Östman, Stuvsta.
 1:a ökl., 2:a skl.
 I största laget samt proportionsvis
 för hög. Huvudet väl litet i förhål-
 lande till kroppen. Ädlare halslinje
 önskvärd. Hunden är annars välbyggd
 och med utmärkta ben och fötter.
37. *Scharik av Barrsäter 1278 KK.*
 Äg.: Fröken Gudrun Ramstad, Li-
 dingö. Uppf.: Fru Dagny Torén,
 Stockholm.
 2:a ökl.
- Stor hund som ej har tillräckligt grov
 benstomme. Bra huvud. Fransysk
 frambenställning. Ryggen något
 sänkt.
38. *Solåkers Curt (King) 234 MM.*
 Äg.: Målare Knut Törnkvist, Stock-
 holm. Uppf.: Tulltjänsteman Ivar
 Olsson, Viggbyholm.
 1:a ökl., 4:e skl.
 Denna hund är otvivelaktigt en myc-
 ket bra schäfertyp, som likväl skulle
 avsevärt förbättrats genom endast
 några få cms ökad höjd. Han har
 vackert huvud och öron, under det
 att ögat skulle vunnit genom en mör-
 kare schattering. Korrekta rörelser.
39. *Säterjäntans Pågen 139 NN.*
 Äg.: Fru Agda Tilosius, Stockholm.
 1:a ökl., 1:a skl., cert.
 Enligt min åsikt var denna hund si-
 na medtåvlar överlägsen i typ. Han
 är helt igenom korrekt byggd med
 utmärkta arbetsdelar. Ögonen borde
 vara mörkare, annars hade jag inga
 anmärkningar å huvudet. Bogläget
 var utmärkt likaså hela kroppspro-
 filen. En svag sänkning i rygglinjen
 är likväl märkbar. Vackra rörelser.
40. *Warren Excelsior.*
 Äg.: Svetsare Valfrid Fernlund, Klin-
 ten. Uppf.: Fröken Sophie Wolter,
 Stockholm.
 Intet pris.
 Ett synnerligen svagt och degenerat
 exemplar. Skjuter rygg. Står fran-
 syskt. Lösa fötter. Lockig päls. Då-
 lig gång.
57. *Sporren.*
 Äg.: Fröken Agnes Eklund, Pershagen.
 Uppf.: Dns.
 2:a ökl.
 Ytterligt nervös. Vacker exteriör. God
 resning. Mycket ljusa ögon.
61. *Nalle.*
 Äg.: Herr B. Lidén, Stockholm.
 2:a ökl.
 Nervös hund. Vackert huvud men
 något bred mellan öronen. Något för
 hög. Annars bra.
41. *Säterjäntans Blondie 433 PP.*
 Äg.: Polisman K. Folke Trysén,
 Stockholm. Uppf.: Fru Agda Tilo-
 sius, Viggbyholm.
 2:a ökl
 För liten men mycket välskapad.
 Vackert huvud men ljusa ögon. Ryg-
 gen något sänkt. Lagom bröstdjup
 och bra bringa. Bra ben och fötter
 men något hastrång. Bogarna ej
 fullt fasta.
42. *Arnolas Lona 58 MM.*
 Äg.: Herr Bror Wennström.
 Uppf.: Her Sixten Johansson, Haga-
 lund.
 1:a ökl.
 Kraftik tik med lagom storlek. Bra
 huvud. Öronen i största laget. Krop-
 pen utan annan anmärkning än fet-
 man, som återverkar på rörelserna.
43. *Astigårds Thoni 356 MM.*
 Äg.: Fröken Asta Andersson, Örby.
 Uppf.: Fru Astrid Modin, Uppsala.
 2:a ökl.
 Bra i övrigt men har hög svansfö-
 ring och lösa fötter.
44. *Gynts Ritzi 532 PP.*
 Äg.: Herr David Edlind, Örby.
 Uppf.: Fröken Gudrun Ramstad, Li-
 dingö.
 2:a ökl.
45. *Kåvestugans Uffsa 1736 KK.*
 Äg.: Herr F. Asplund, Oxelösund.
 1:a ökl., 1:a skl. och cert.
 Mycket bra typ och synnerligen vac-
 kert huvud. Kraftig kropp med prima
 rygglinje. Bra hasvinklar och utmärk-
 ta rörelser.
46. *Lady.*
 Äg.: Herr A. Almgren, Södertälje.
 3:e ökl.
 Snipig vinthundstyp.
47. *Lady.*
 Äg.: Fröken Anne-Marie, Karlsson,
 Råsunda. Uppf.: Herr Rudolf Fleron,
 Huvudsta.
 2:a ökl.
 Allt för svagt och kort nosparti. God
 resning och bra kropp. Hastrång.
48. *Lola 647 PP.*
 Äg.: Herr Karl J. O. Johansson, Stock-
 holm. Uppf.: Herr Folke Asplund,
 Oxelösund.
 2:a ökl.
 Bra typ men väl liten. Bakhuvudet är
 för brett, varför nosen verkar snipig.
 Bra rörelser.
49. *Raffie II 441 MM.*
 Äg.: Herr Bror Pettersson, Ångby.
 Uppf.: Herr K. W. Östman, Snättringe,
 Stuvsta.
 1:a ökl., 4:e skl.
 Bra och typisk tik med vackert hu-
 vud. Väställda öron samt mörka
 ögon. Hög bent. Bra rörelser.
50. *Silva 542 PP.*
 Äg.: Herr Bror Wennström, Hagalund.
 Uppf.: Dns.
 2:a ökl.
 Vackert huvud. Kroppen för grund
 och uppdragen. Bra ben och fötter.
51. *Säterjäntans Jaja 814 NN.*
 Äg.: Fru Birgitta Dählström, Sthlm.
 Uppf.: Fru Agda Tilosius, Stockholm.
 2:a ökl.
 Ej otrevlig typ. För tunn.
52. *Säterjäntans Lady 816 NN.*
 Äg.: Fru Greta Lindbergh, Viggby-
 holm. Uppf.: Fru Agda Tilosius,
 Stockholm.
 1:a ökl., 3:e skl.
 Prima tik. Huvudet skulle vunnit på
 att ha något kraftigare nosparti.
 Kopp, ben och fötter utmärkta.
58. *Rita.*
 Äg.: Fröken Svea Eklund, Pershagen.
 Uppf.: Fröken Agnes Eklund, Pers-
 hagen.
 2:a ökl.
 Denna goda tik har mycket veka kar-
 leder.
59. *Silva 396 PP.*
 Äg.: Fru Tyra af Sandeberg, Södertälje.
 Uppf.: Svenska Draghundsklubben.
 1:a ökl., 2:a skl.
 Kraftig och bra typ. Huvudet något
 oädelt. Bra ögon och öron. Rygglinjen
 sänkt. Tiken var aldeles för fet och
 hade mycket dålig gång.
60. *Ulvamons Ritzi 1016 NN.*
 Äg.: Herr Ragnar Hallin, Björknäs,
 Södertälje. Uppf.: Herr Br. Thorberg,
 Södertälje.
 1:a ökl.
 Vacker men högställd. Bra huvud och
 utmärkt rygg.

Carl Leuhusen.

HUNDUTSTÄLLNING

anordnas av

SVENSKA BRUKSHUNDKLUBBEN

i samarbete med

ARMÉHUNDVÄSENDET

i Stockholm, söndagen den 6 oktober 1940, i Försvarsstabens ridhus vid Valhallavägen. Utställningen omfattar raserna airedaleterrier, boxer, dobermannpinscher, riesenschnauzer, rottweiler och schäfer.

DOMARE:

Rektor Dr. R. Röhl, Magdeburg, för schäfer.
Kriminalkommissarie G. Regner, München, för dobermannpinscher, riesenschnauzer och rottweiler.
Kaufmann Karl Barth, Hamburg, för boxer.
Greve Björn v. Rosen, Stigtomta, för airedaleterrier.

AVGIFTER:

10:— kronor i ungdoms- och öppen klass, 15:— kronor i övriga klasser, dock högst 10:— kronor per klass för hund, som deltagar i mer än en klass.
Stamboksföringsavgift erfordras för icke stamboksförda hundar. Medlemskap i Sv. Kennelklubben eller Sv. Brukshundklubben erfordras.

ANMÄLNINGSTIDEN

utgår söndagen den 29 september. Anmälningar mottagas av och blanketter rekvireras hos verkmästare E. Guldbbrandsson, Birkagatan 10, köpman Axel Hellgren, Skånegatan 87, samt sekreterare Sven Hydén, Askrikegatan 7, samtliga i Stockholm. Anmälningsavgiften insättes å klubbens postgiro nr. 15 82 83 eller bifogas anmälan.

Utställningen öppnas för allmänheten klockan 8,30. Entré: 1:— kr. för vuxen, 0:50 för barn under 12 år. Uppvisning och demonstrationer av deltagande raser, uppvisning av arméhundar och skyddshundar, korande av utställningens vackraste hund m. m. äger rum under utställningens förlopp.

Dobermannpinscher.

15. *Lill-Jack 1276 PP.*
Äg.: Herr C. V. Adolfsson, Stockholm.
1:a ökl., 1:a skl., cert. o. hp.
Stor ädelhet. Bra kropp och färg. Något halsskinn. Snett ställda ögon (s. k. kinesögon). En aning tjocka kinder.
16. *Kotti* (e. Prince Rudy v. Lankershim 1541 MM u. Zimba av Ekenstein).
Äg.: Fru Margareta Stjernstedt, Salt-sjö-Nacka.

1:a ökl. 2:a skl.

En mycket lovande unghund på 10 månader med bra kropp och rygg utan halsskinn. Ganska vackra ögon. Mera ädelhet önskvärd.

17. *Marco* (e. Prince Rudy v. Lankershim 1541 MM u. Zimba av Ekenstein).
Äg.: Fru Hildur Paulsen, Stockholm.
2:a ökl.
God typ. Något karprygg. Bakåtslutande skalle. För ljusa ögon.

18. *Mounibanks Zog.* [e. Kuno von Reinadler 1539 MM. u. Zoe (e. Favorit v. d. Schwarzwaldperle DPZ 49373 u. Za-Za)].
Äg.: Fröken Lisa Küsel, Saltsjö-Duvnäs.
2:a ökl.
En typisk hund med för lite hull. Något bakåtslutande skalle. Vål ljusa ögon och sotiga tassar.
19. *Red King.* [e. Sir 582 HH. u. Lola-Li (e. Fäggi u. Lola)].
Äg.: Herr G. E. Hjulström.
1:a ökl., 3:skl.
En kraftig hund med särdeles vackra rörelser. Vål grovt byggd och visar därigenom ej önskvärd ädelhet. Vål lång rygg. Vål kraftiga kinder.
20. *Dixie* (e. Prince Rudy v. Lankershim 1541 MM. u. Zimba av Ekenstein).
Äg.: Fröken A. Langerfeldt, Stockholm.
1:a ökl., 1:a skl., cert. o. hp.
En typisk tik med ädelhet. Vacker samlad kropp. Bra huvud och ögon och väl slutna tassar. Torr hals. Något framträdande karprygg vid gång. Något tjocka kinder.
21. *Zoe* (e. Favorit v. d. Schwarzenwald DPZ 49373 u. Za-Za).
Äg.: Fru Carin Bohman-Lindhé, Val-lentuna.
2:a ökl.
En ädel, typisk tik, men med för dåligt hull. Bra huvud och färg. Något sluttande kors. För ljusa ögon.

Riesenschnauzer.

22. *Nuffi* (e. Japp 1303 LL u. Blankas Hexy 1309 LL).
Äg.: Jur kand. E. Björnberg, Stockholm.
1:a ökl., 1:a skl. o. extra pris.
En typisk tik med bra kropp, hårlag och skägg. Kort rygg och vackra rörelser. Ögonen äro i det ljusaste laget.

Rottweiler.

23. *Buster* [e. Arno av Götaholm (e. Lindhaga Rio 1215 LL u. Sässan av Björkbacka (e. Rex von Perkeo 106 HH u. Lanta 715 HH) u. Bojan (e. Lindhaga Björn 948 JJ u. Disete 1589 KK)].
Äg.: Ing. Helge Larsson, Ulvsunda.
2:a ökl.
En hund med bra kropp, ögon och tänder. Mörk mask. Sotiga tassar. Står fransyskt fram och fel öronställning.
24. *Ols Carr (Bucki) 407 NN.*
Äg.: Direktör Wilh Rönström, Ålsten.
1:a ökl. 1:a skl. cert. o. hp.
En typisk rottweiler med utmärkt vackra ögon. Bra färg och hårlag. På grund av skada på vänstra bakfoten voro rörelserna något bundna.
25. *Zorro av Gillsta 1464 LL.*
Äg.: Bankkamrer Joh. Gillgren, Stockholm.
1:a ökl., 2:a skl.
En hund av god typ med god muskulatur. Bra hårlag och färg. Vrider bakfötterna utåt.
55. *Kerr* (e. Ch. Åsteruds Treu 226 LL u. Vanja).
Äg.: Einar Hjälms, Södertälje.
2:a ukl.
En 12 månaders unghund av rätt så god typ. Framträdande underhår på halsen. Näspartiet skulle vara bättre utfyllt.

26. *Ols Carry 409 NN.*
 Äg.: Herr A. Jansson, Stockholm.
 1:a ökl., 2:a skl. o. hp.
 En tik av utmärkt bra typ med kraftig muskulatur. Vacker kropp. Bra härlag, färg, ögon och tänder. Högra örats ställning ej fullt korrekt.
27. *Ols Ritz 413 NN.*
 Äg.: Notarie Axel Berlin, St. Essingen.
 1:a ökl., 3:e skl.
 En typisk tik med vackra ögon och utmärkt öronställning. Bra härlag och vacker färg. Något trång benställning bak.
28. *Kathl von der Amalienburg, 1333 NN.*
 Äg.: Tjänsteman Anton Angmar, Helenelund.
 1:a ökl., 1:a skl., cert. o. hp.
 God typ. Utmärkt vackra ögon. Bra öron och öronställning. Bra färg och härlag. Utmärkta rörelser. Vål fet.
- Stockholm den 28 augusti 1940.

Birger Dahlin.

Boxer.

För oss domare, som högt skatta nyttohunden, var utställningen en fest och jag iramfört till bestyrelsen mitt varmaste tack samtidigt som jag önskar klubben all framgång i sin landsgagneliga verksamhet.

Till min kunnige ringsekreterare, kontorschefen Th. Berneck, framför jag även ett tack.

Här nedan mina anteckningar om de olika djuren.

HUNDAR:

5. *Enlidens Arpo, 706 PP.*
 Äg.: Fröken Maj Landström, Sigtuna.
 Första pris ungdomsklass, andra pris öppen klass.
 Liten, bra byggd hund, men ännu i avsaknad av tillräcklig stadga, sannolikt beroende på rakit. Bra huvud och ögon, men nospartiet något för tunt. Bettet ej fullt korrekt, beroende på att övre käkbenet ej var fullt utväxt. Tendens till halsskinn och hårlaget ej det bästa.
6. *Jack, 1245 PP.*
 Äg.: Fotograf Allan Söderling, Hammarbyhöjden.
 Första pris öppen klass. Första pris segrareklass. Certifikat och hederspris.
 En kraftig, välskapt och korrekt ställd hund med bra tigrering. Bra huvud, ögon och bett, men tendens till dregelläpp. Bra temperament, men fullkomligt ouppfostrad. Som championämne bör hunden snarast eftertryckligt sättas på skolbänken.
7. *Jack Ett, 1617 PP.*
 Äg.: Montör Sven Hjälms, Storängen.
 Andra pris öppen klass.
 Bra byggd och korrekt ställd hund. Bra huvud och ögon, men bettet felaktigt, visar tänder och stundom tungan. Något för mycket halsskinn. Utmärkt temperament och i övrigt en god hund.
8. *Kyrkvikens Tuck, 1954 PP.*
 Äg.: Fru Anna Weinitz.
 Andra pris öppen klass.
 Välbyggd, vackert tigrerad ungdom, som dock ännu ej vunnit tillräcklig stadga. Huvud, bett och ögon rätt

Ur Stockholms gatuvimmel.

Herr Lackland är till yrket pianostäm-mare och går och åker spårvagn ganska obehindrat med hjälp av sin trogna leda-rehund. Det är ett svårt arbete för hunden, Boy, som sålunda icke som de andra le-darehundarna får leda sin husse till sam-ma bestämda arbetsplats utan han måste begagna olika kommunikationsmedel för att komma till arbetet i stadens olika de-lar. Boy är mycket mån om, att husse ej skall stanna kvar och prata efter arbetets slut, vilket nedanstående historia bevisar.

Herr Lackland hade varit och stämt ett piano i en familj, varvid Boy som van-ligt låg stilla och lugn bredvid honom. Arbetet blev färdigt, herr L. och Boy reste sig för att gå men blevo kvarhållna av frun i huset, som började prata med den blinde. Samtalet drog emellertid i Boys tycke för långt ut på tiden, husse hade an-dra plikter, som väntade. Han tog därför resolut frun i handen och ledde henne ut i tamburen ända bort till den blindes klä-der, därmed klädande sina tankar ej i ord men väl i gärning.

bra, men nospartiet något för långt och tunt. En god, lovande hund.

9. *Rajah, 1246 PP.*
 Äg.: Civilingenjör Sven Fagrell, Stock-holm.
 Första pris öppen klass. Andra pris segrareklass.
 Välbyggd, vackert tigrerad hund. Vac-kert huvud, ögon och bett. En syn-nerligen prima hund, å vilken jag blott skulle ha önskat något kraftigare bakben samt större djup å under-käken. Bra temperament, synnerligen väluppfostrad.
10. *Rio, 1973 PP.*
 Äg.: Fru Britta Vikman, Stockholm.
 Första pris öppen klass. Första pris segrareklass och specialpris.
 En kraftig, välbyggd och korrekt ställd ungdom. Bra huvud, ögon och bett. Nospartiet dock något för tunt och masken för dåligt markerad. En trevlig, synnerligen lovande hund.
11. *Rolands Ukas* inställde sig icke.

L I T T E R A T U R

Våra hundar, deras skötsel och vård av Isak Carlin, Hökerbergs förlag. Stockholm 1940.

En av Stockholms mera kända veterinärer Doktor Isak Carlin har utgivit en omfattande »uppslagsbok för hundägare», ur vilken åtskilligt av utomordentligt värde för den kynologiskt intresserade kan inhämtas. Här skall endast omnämnas författarens förnämliga karakteristik av fem av de sex brukshundsraserna samt en förstklassig, lättillgänglig framställning av hundarnas vanligaste exteriörfel, varvid han även berikat nomenklaturen med termer, som klart utsäga, vad som åsyftas. Vidare förekommer ett kapitel om dressyr, i vilket författaren dock ger sig ut på områden, som åtminstone kunna bli föremål för delade meningar, varför man med glädje skulle emotsett mindre kategoriska uttalanden. Ett i samband därmed framfört förslag, att skyddsdressyr av privat-hundar helt borde förbjudas, är trots en skarpsinnig men ej övertygande argumentering sannolikt överord, som kunna föras tillbaka på för några år sedan gjorda obehagliga erfarenheter av hundar, som dres-serats efter en numera förlegad prövnings-ordning. Bokens sista och värdefullaste del utgöres av sjukdomsbeskrivningar och an-gvandet av åtgärder, som kunna vidtagas vid de vanligaste sjukdomsfallen.

Typär har denna bok, som borde ingå i varje hunduppfödarens och intresserad kennelmans bibliotek, felet att vara alldeles för dyrbar för att kunna nå önskvärd spridning.

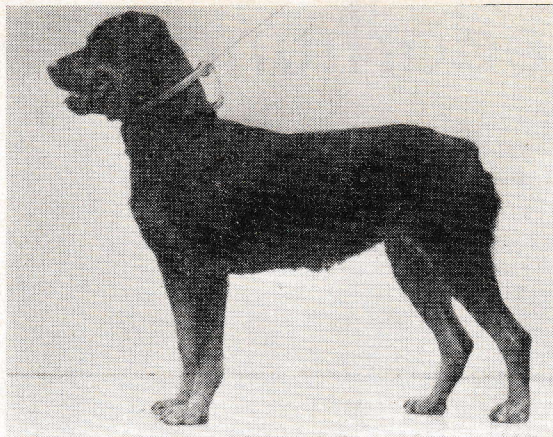
S. H.

TIKAR.

12. *Ritz, 1879 PP.*
 Äg.: Fru Elvy Andersson, Hagalund.
 Första pris, öppen klass. Första pris segrareklass. Certifikat och hederspris.
 Vacker, korrekt och välställd tik. Ut-märkt huvud, ögon och bett, en ung-tik, som sedan ryggmuskulaturen bättre utvecklats och hårlaget fått bättre ans, närmar sig modellen.
13. *Dolly, 1252 PP.*
 Äg.: Fru Inez Engström, Hägersten.
 Första pris öppen klass. Andra pris segrareklass.
 En kraftig, ståtlig tik, med utmärkt färg och hårlag, men tyvärr med ten-dens till karprygg. Vackert huvud och bra ögon, bettet och nospartiet dock ej fullt tillfredsställande. Tilltalande vacker tik.
14. *Titina, 1207 NN.*
 Äg.: Herr Jonas Widlund, Midsom-markransen.
 Andra pris öppen klass. Första pris brukshundsklass, o. H. P.
 En liten kompakt, bra kroppad tik. Svagt överbyggd med åtföljande stel-het bak, något fransysk fram. Huvu-det ej typiskt för nutida boxer med alltför lätt nosparti och framskym-tande tänder. Bra temperament och utmärkt appell.
- Stockholm den 16 juni 1940.

C. Carring.

Rottweiler

*Kathl von der Amalienburg.
Ägare herr Anton Angmar.*

Rasbeskrivning

av

ANTON ANGMAR

Då med all säkerhet många utställare av rottweiler önskat veta efter vilka principer deras hundar bedömts, samt då det kanske även kan bli till vägledning för våra uppfödare, vill jag meddela huru jag såsom "prisdömare" ser idealtypen för en rottweiler.

1. Helhetsintryck och karaktär. Rottweilern skall vara en kraftig muskulös hund, ej för kort byggd, utan bör kroppslängden vara något längre än boghöjden. Den senare är för hundar 60 till högst 65 cm och för tikar något mindre. Blicken skall vittna om lugn och vaksamhet samt omutlig trohet. Skygga och slöa djur skola absolut utdömas.

2. Huvudet skall vara medellångt, brett mellan öronen och med måttligt välvd panna. Pannavsatsen väl utpräglad. Okbågen tydligt framträdande.

Kinderna väl muskelfyllda.

Öronen skola vara små och trekantiga, samt sluta väl till öronöppningarna. De skola vidare vara högt ansatta, så att huvudet verkar brett, samt bäras framåtriktade.

Näsrvooen skall vara rak och kortare än avståndet mellan nack- och pannavsatsen.

Läpparna skola sluta väl till käkarna.

Bettet kraftigt, med tänderna så tättslutande som möjligt, d. v. s. överkäkens framtänder framför underkäkens.

Ögonen skola vara medelstora, mörkbruna samt uttrycksfulla.

3. Halsen muskulös och kraftig, med vacker resning.

4. Ryggen skall vara rak och stark, utan tendens till svaghet.

5. Skulderbladen långa och slutande väl tillbakalagda.

Bröstet djupt, med bred oval form.

Njurpartiet kort, kraftigt och djupt, samt flankorna knappast märkbart utdragna.

Korset kort och brett, samt svagt sluttande.

6. Bakbenen skola utan överdrift vara väl vinklade och får absolut inte verka stela.

7. Frambenen skola vara raka, sedda både från sidan och framifrån. Överarmen sluta väl till bröstet, utan att på något sätt hindra rörelserna. Underarmen muskulös. Mellanhanden kraftig och fjädrande. Fötterna runda, tårna välvda, väl slutna, samt trampdynorna hårda och starka.

8. Svansen skall bäras vågrätt, vara högt ansatt, samt kort kuperad.

9. Hårbeklädnaden skall vara relativt kort och sträv och skall underull ovillkorligen finnas på hals och lår. Denna får dock ej vara synlig.

Färgen skall vara svart med skarpt begränsade varma mörkbruna tecken på kinder, nos, bröst och ben samt över ögonen.

Om av förbiseende någon detaljbeskrivning utelämnats, bedes om överseende, men hoppas jag dock i någon mån ha klarlagt begreppet om hur en rottweiler bör se ut.

Utbildningskurser i lydnessdressyr

Liksom tidigare F. S. S. S. H. och Svenska Schäferhundklubben, kommer Svenska Brukshundklubben att anordna utbildningskurser i lydnessdressyr. Lokal blir Karlbergs ridhus där kurserna taga sin början omkring den 20 september. Två kurser komma att anordnas, en för de sex godkända brukshundraserna med lektion 2 gånger i veckan, tisdagar och fredagar kl. 19—20,30. Ledare för denna kurs blir köpman Axel Hellgren. Den andra kursen, som omfattar sällskapshundar, har lektion varje onsdag, ävenledes mellan kl. 19—20,30. Kursledare överkonstapel Einar Stohm.

Vi få hoppas att våra medlemmar propagera för kurserna så att de bli fulltaliga. Dels stärker det klubbens ekonomi och dels slippa vi att på gator och vägar se ouppfostrade hundar. Det är icke bara hunden, som har nytta av kursen, det är minst lika mycket hundägaren. Har man en hund bör man även veta hur man i olika situationer skall behandla och sköta den.

Det har visat sig, att de hundar, som hava en nöjaktig appell äro användbara för militärt bruk, en icke oväsentlig sak i dessa tider. Man bör också tänka på, att det är bättre att under en kortare tid underkasta sig en del besvär, för att under en lång följd av år ha enbart nytta och nöje av sin hund och vad han lärt. Alltså, inga ouppfostrade hundar, inga okunniga hundägare. Deltag i våra kurser! Anmälningar mottagas och upplysningar lämnas av kursledarna, Hellgren, telefon 41 27 92, Stohm, tel. 41 38 06 och skattmästaren, Ernst Gulbrandsen, tel. 30 66 06.

Bliv medlem av
Svenska Brukshundklubben!

Angående ledarhundar för blinda

Ett genmäle av Helge Scholander med anledning av Axel Hellgrens artikel i N:o 1 av Brukshunden.

Med anledning av Axel Hellgrens artikel om ledarhundar i första numret av denna tidskrift ber undertecknad, som jämte fröken A.-G. Sellman varit den, som i praktiken introducerat ledarehundarna här i landet få anföra följande:

Det är mycket roligt att intresset för denna sak sprides inom allt vidare kynologiska kretsar, men då föret för en ny sak alltid är värst i portgången, snarare stjälpes än hjälpes saken genom en ovederhäftig kritik. Den av oss från Tyskland importerade instruktören, herr Fritz Dominick, är en inom vida tyska kretsar känd tysk kynolog, som under flera decennier intimt samarbetat med föregående (intill 1937) chefen för Grüne Heide, Dr. Hansmann. Herr D. har även delvis varit verksam vid utformningen av de nuvarande ledarehundutbildningsanstalterna i Tyskland. Denna herr D. har i Sverige utbildat över tiotalet ledarehundar, vilka hundar alla fyllt och fylla sin uppgift tillfredsställande. Det förhållandet, att en eller annan av dessa hundar ej kommit i rätta händer och dessutom ha en del småfel, äro icke beroende på hundarnas utbildning, utan kunna uppstå genom att de blinda omedvetet bibringat sina resp. hundar en del ovanor, som naturligtvis icke äro önskvärda men äro svåra att undvika. Jag är fullt ense med herr H. att det är av grundläggande betydelse, att den blinde har förtroende för sin hund. Och det är absolut förkastligt att i de blindas närvaro uttala sig förklenande om deras hundar och det arbete de utföra. Herr Hellgren kritiserar vår utbildning. Visserligen får Dominick några erkännssamma ord men då resultatet — de utbildade ledarehundarna — så starkt kritiserar kommer detta beröm i en någon egendomlig dager. Bland annat anser herr Hellgren, att hundarna ej kunna apportera. Hade herr H. vänt sig till mig, hade jag genast besvarat den frågan muntligen. Samtliga hundar hade nämligen lärt sig apportering. Men då en ledarehund endast får apportera sina egna och den blindes tillhörigheter, hade de blinda fått noggranna instruktioner om huru de själva skulle lära hundarna apportera med *egna* föremål. Om de blinda icke följt denna maning är det givetvis beklagligt, men kan knappast lastas utbildaren.

Herr Dominicks utbildning grundade sig på förståelse och tålmod (Liebe und Geduld), och han var en principiell motstånd-

are till tvång — alltså även tvångsappor-tering. Herr H. replikerar bestämt: »i Potsdam har jag med egna ögon sett, att de använda tvångsapportering». Detta kan även jag intyga, men då vår utbildning i Sverige ej godkände några tvångsmetoder, använde vi oss ej av den genväg, som tvångsapportering onekligen är. Vid massutbildning i Potsdam anses det måhända lämpligt, men där är det hela mer merkantilt anlagt.

Herr Hellgren åberopar sin mångåriga erfarenhet som hundutbildare. Jag är den förste att giva honom ett erkännande för den insats han gjort för våra brukshundar, men jag kan ej gå med på, att ledarehundutbildning skall vara så närbesläktad med annan hundutbildning, som herr H. alltid vill göra gällande. Jag har herr Dominicks stöd i denna min mening.

I herr H:s artikel förekomma många missuppfattningar såsom då han talar om »det ansträngande utbildningsarbetet», som han tydligen tror ligger på det fysiska planet, men naturligtvis skall vara det psykiska. Beträffande den lekande ledarehunden, som utan sele (vilket för honom betyder: ej i arbete) avbröt sin lek då den blinde snavade och skyndade honom till hjälp, har denna episod relaterats för mig av herr Dominick och finnas flera trovärdiga vittnen härtill. Detta är ej som herr H. tror ett förmänskligande av hunden, hämtat från fantasien, utan ett strålande bevis för hundens hjordledaredrift och hur snabbt han kan övergå från hjorddjur till ledare.

Jag är ingalunda rädd för kritik och kan en sådan föra denna behjärtansvärda sak framåt är den mycket värdefull, men jag blir nedstämd då obefogad sådan framföres. Skall denna kritik försvåra och misstänkliggöra arbetet, och personliga intressen dragas in, glömmas att kanske till syvende och sist ledarehundutbildningen är ett stort socialt spörsmål, som helt och hållet fordrar sin man och ej kan bedrivas som hobby på lediga stunder.

H. Scholander.

Gynna
UTSTÄLLNINGEN
med
HEDERSPRISER!

Ytterligare ett yttrande i ledarehundfrågan från R. M. Lindroth, — Finland.

Fick härom dagen av en god vän i Stockholm mig tillsänd »Brukshundens» N:r 1 år 1940. Eftersom brukshundsarbetet jämte schäferhunden ligger mig mycket varmt om hjärtat, vinnlade jag mig genast om att göra mig bekant med densamma. En skrivelse som synnerligen föll mig på läppen och, evad jag förstär, är aktuell icke endast för författarens person, kan ej underlåtas att bli behandlad även ur en annan synpunkt.

Först och främst skulle jag önskat få veta, vad författaren menar med appell, som han medger vara dressyrens A och O. Ty påståendet, att apporteringen, som är en viktig del i ledarehundens utbildning, skall inläras *med tvång*, gör hela begreppet appell ytterst apokryfiskt. Jag är väl icke den ende som frågar: varför skall apporteringen inläras med tvång? Om författaren verkligen är en brukshundsman, så som han utgör sig för, borde det för honom vara bekant, att *man aldrig skall bifoga hunden tvång*, om man kan och får sin hund att *utan tvång* utföra det önska. Allt detta beror naturligtvis på dressörens skicklighet, och i den vägen skulle den tyske instruktören kunnat giva artikelns skrivare mycket värdefulla upplysningar, om han ansett det mödan värt.

Vidare anser herr H. att den tyske instruktören ej skulle hava noggrant inlärt appellutbildningen, eftersom apporteringen icke blivit inlärd och i detta fall *naturligtvis med tvång*, enligt herr H:s princip. Om en och annan av hundarna hämtar en bortkastad pinne på lek, kallar herr H. det ej för apportering. Men vad är då apportering, om ej just det att hunden upptar och åt dressören eller till en annan utpekad person hämtar just det föremål, som åt honom blivit kastat, fällt, förlorat eller vars namn för hunden är bekant?

En krigsblind från Finland.

Kunna vi därför draga den slutsatsen, att vår vän den tyska instruktören ansåg att apportering var det lättaste i appellutbildningen och att den blinda själv kunde lätt och ledigt inlära sin hund apportering och i detta fall naturligtvis i största vänskap. Sålunda återstod det för den tyska instruktören mera tid att arbeta på det som verkligen är *mera viktigt i trafiken* och alltså även för den blindes trygghet i densamma.

Låt oss därför draga den goda slutsatsen, att tvång bör ej tillämpas, om hunden utför sitt arbete utan tvång.

Vad beträffar hundens markering med att sitta vid trottoarkanten och på denna, såsom hunden gör vid större hinder, så har skribenten säkert ej reflekterat riktigt på saken, eftersom han vill utsätta den blinde för faran att bli överkörd vid storstadstrafik. Ty det är ju ett verkligt fint och väl uttänkt sätt av den tyska instruktören att låta hunden markera på ett fint och tydligt sätt för den blinda, så att denna ej i onödan står där och fubblar bort trafiken för bilisterna, som säkert mängden gång skulle hava kört på den blinde. Detta goda trick har säkert praktiken lärt den tyska instruktören och jag hoppas att herr H. ej skall tappa bort det åtminstone förr, än den första hunden av honom blivit inlärd.

Då jag år 1939 hade det stora nöjet att tillsammans med en av mina kamrater, som föresten är löjtnant i vårt hundkompani, sammanträffa med den tyska instruktören, framförde han, att flera personer (ungefär 20 st.) deltog i undervisningen, men att han ansåg blott två vara lovande, och, evad jag vet, har vi nu en av dessa här i Finland som svensk instruktör. Ledsamt nog gå ej år och färdighet i ett yrke alltid tillsammans.

Att hunden skall gå en viss sträcka och markera alla på vägen förekommande hinder, lika med trottoarkanter o. d., förstår man väl, men hur betar sig skribentens väl dresserade lehdhund sedan, då den föres bort från den »vissa sträckan», där skribenten så väl inlärt den, ty sådant inträffar alltid och alla dagar i det verkliga livet?

Både arbetet och selen tvckes för skribenten vara ett, d. v. s. att hunden ej kan och ej får utföra något arbete utan selen. Härtill vill jag blott säga, att så ej är fallet, enär säkert en hund, som är *en verklig lehdhund* och helst en av dem, som den tyska instruktören utbildat i Sverige, går sin blinde vän till handa och på ett eller annat sätt ställer sina tjänster till förfogande för den blinde.

Och i hög grad förvånar mig det sätt, på vilket skribenten klandrar det humana arbete den tyska instruktören utförde för Eder i Sverige. Ty av vad jag under så gott som en hel månads vistelse därstädes kunde förstå, var den tyska instruktören en människa av första rang, ty han hade av livet lärt sig att förstå att själv vara en människa och giva sina medmänniskor en människas värde. Han var och är en kenneleman, som ej likt en krämare behöver lovprisa sin vara, ty den förfares aldrig.

Kouvola den 28 augusti 1940.

R. M. Lindroth.

HELLGREN svarar!

Efter att genom red. av »Brukshunden» hava tagit del av ovanstående något »beska» utgjutelser, vore jag tacksam att till den ärade insändaren orientering i berörda sak få anföra ytterligare några rader.

Med »appell» menar jag *fullständig* lydriad d. v. s. att i alla situationer behärska hunden, och få honom att utföra de moment jag önskar, detta anser jag *fortfarande vara dressyrrens A och O*. Att på enbart lek få en hund till perfekt apportör på c:a 2 mån. är omöjligt. Men med tvång låter detta sig göras. Tvånget kan vara av olika slag allt beroende på hundens kynne. Varför inläres apporteringen med tvång vid leddarhundskolorna i Tyskland? Jo! därför att tiden icke medger inlärande på lek, och så också därför, att en hund, som är lärd att apportera på lek, ofta misshandlar föremålet genom att tugga på det, släppa det på marken, ta upp det igen, kraspa på det med tassarna o. s. v. En hund som är lärd att apportera med tvång, tar varligt upp föremålet och avlämnar det till föra-ren. Vilken apporteringsmetod lämpar sig bäst åt en blindledarhund? Hoppas att den ärade insändaren härmed fått en nöjaktig förklaring på denna detalj, eljest finns det förstklassiga läroböcker i berörda ämne.

Hundar som leka med bortkastade pin-nar o. d. kalla tyskarna för »lumpsamlare». Man ser ganska ofta hundar, som äro mer eller mindre »pinntokiga», de bliva också goda stenhårare med ty åtföljande förstörda tänder o. s. v. Detta är en *olät* som man bör försöka bortarbota, såvida det icke är för sent.

Då jag alltjämt anser den tyske instruktören vara en »hundman», tror jag, att han säkert inte ansett apporteringen vara det lättaste, vilket man kan helt överlämna åt den blinde att lära hunden. Jag har i min artikel i N:o 1 av Brukshunden berört saker, som säkert lågo till grund för, att apporteringen icke medtogs. Den som förstår och satt sig in i dressyrteknikens alla irrgångar vet, att man icke överlämnar åt en blind att utföra det arbete, som många seende »dressörer» ej gå i land med. Den *grundläggande* apporteringen lär man hunden i leddarhundskolan, därefter skall den underhållas och om möjligt ytterligare uppbyggas av den blinde.

Vad markering av trottoarkanter o. dyl. beträffar, har jag förut endast framhållit, att tyskarna, d. v. s. instruktörerna i Potsdam m. fl. orter, låta hundarna »markera» genom att sitta, medan den i Stockholm verkande tyske instruktören lät hundarna vid samma tillfälle »stå». Det ena sättet kan ju vara lika bra som det andra. Vilken metod man väljer är en smaksak, som den kunnige instruktören själv kan avgöra. Jag kan dock icke finna, att det skulle gå lättare att bli överkörd i »sittande» ställning än i »stående». Då tyskarna alltjämt dresserar sina hundar att sitta tvcks överkörningsfaran icke vara så stor. Den borde väl ändå vara större i en storstad som Berlin, än i en mindre stad i Sverige eller Finland. Att kalla inlärandet av att stå för »trick», som man måste praktisera sig till, är nog överord, men kan ju på en lekman verka ganska imponerande. Den första hund jag lärde sitta vand-

rade till de sälla jaktmarkerna för mer än 15 år sedan.

För att komma någon vart och få något resultat av dressyrarbetet, vare sig det gäller leddarhundar eller andra hundar, fordras det nog att tvång användes. Herr L. kan ju exempelvis försöka lära en hund platsliggande på lek, — det blir nog säkert en välutbildad hund!

År 1925 hade vi också en tysk instruktör i Stockholm. Det var dåvarande chefen för tyska statens utbildningsanstalt för tjänstehundar i Grünheide. Jag hade förmånen att deltaga i denna kurs, och vill påstå, att metoderna, då det gällde hundutbildning i allmänhet voro ungefär likadana då som nu. Men då enl. herr L. »år och färdighet i ett yrke ej alltid går tillsammans» — och då det var ganska länge sedan, ja, så länge sedan att vissa av våra nuvarande experter antingen voro *noviser* eller gingo i *knäbyxor*, är det ju förlätligt, om man glömmer bort, dock vill jag påstå, att de hundar jag dresserat, dresserar och kommer att dressera icke skola behöva skickas bort för efterutbildning i *APPELL*.

Selen betyder arbete antingen det gäller leddarhund eller spårhund. Att en leddarhund rent vanemässigt efter att i ett flertal år så att säga växt tillsammans med den blinde, är till nytta även utan sele, vill icke heller jag förneka. Men en person, som arbetat med hundar, tror icke på »vackra sagor», som göra sig bara för den oförstående. En hund är i vanligaste fall icke »klokare» än han blivit lärd.

Jag har med min föregående artikel icke klandrat, men dock, i viss mån kritiserat den tyska instruktören. Denna kritik har även gått ut över andra personer, som enligt mitt förmenande, icke på rätt sätt fortsatt där den tyske instruktören slutade. Jag ger gärna min honnör för den tyske instruktören och även för den svenske man, som introducerade leddarhundarna i Sverige.

Till sist skulle jag vilja fråga herr L. varpå han grundar sin kritik mot mig. Är det år av erfarenhet med praktisk hundutbildning, eller är det en modern »snabbkurs», som åstadkommit denna stora »sakkännedom»? Behövs ytterligare kompletteringar står jag *alltid* till tjänst, på det att herr L. såväl som »de», som på denna sidan bottenhavet hjälpt till att hålla i pennen, kunna känna sig nöjda. Det vore ju tacknämligt, om det plötsligt uppvaknande intresset för saken kommer att bestå. Tyvärr brukar det vara så, att ett hastigt uppvaknande intresse lika hastigt försvinner, och det vore ju enbart till skada för den sak, som vi, trots olika uppfattningar i vissa detaljer, dock omhulda.

Axel Hellgren.

Redaktionen har inte velat vägra plats för ovan framförda synpunkter i leddarhundfrågan, även om vissa uttalanden röja brist på grundligare kännedom om rätta sakförhållandet. Olika synpunkter framkomma ju alltid, men ett salomoniskt svar är — gammal är dock äldst! Härmed anses diskussionen avslutad.

O. B.

Höstens officiella tävlingar

Spår- och rapporthundtävling samt anlagsprov avhålls den 22 sept. med samling vid Norrort kl. 8 f. m., då veterinärbesiktning äger rum.

Funktionärer: Fullmäktig: Överkonstapel S. A. Johansson. Domare: Verkm. E. Guldbrandsson, (ordf.), professorskan T. von Post och frk. Ruth Ekstedt. Tävlingsledare: Ing. Gunnar Ekstedt. Veterinär: Per Viridén.

Skyddshundtävling den 29 sept. med samling vid Norrort kl. 8 f. m. där hundarna veterinärbesiktigas.

Funktionärer: Fullmäktig: Direktör Oscar Björklund. Domare: Ing. Birger Dahlin, (ordf.), överk. Einar Stohm och en domare från Göteborg. Tävlingsledare: Köpm. Axel Hellgren. Veterinär: Per Viridén.

Anmälningstiden utgår 3 dagar före tävlingsdagen. Anmälningar mottagas av verkställare E. Guldbrandsson och köpman Axel Hellgren. Anmälningen skall vara åtföljd av startavgift: anlagsprov kr. 5:—, nybörjare — högre- och öppen klass kr. 8:—, segrarklass kr. 12:—.

Skydds-, spår- och rapporthundtävling samt anlagsprov avhålls i Södertälje den 20 oktober. Uppgift om funktionärer lämnas senare. Anmälningar mottagas och upplysningar lämnas av målarmäst. Carl Nygren, tel. Södertälje 31 895.

Vid samtliga tävlingar tävlas om uppsatta vandringspriser och diverse hederspriser. Vid skyddshundtävlingen den 29 sept. tävlas bl. a. om det förnämliga vandringspriset "F. S. S. S. H:s och Skyddshundklubbens i Göteborg vandringspris".

Anmäl till tävlingarna i god tid!

MEDDELANDEN från SEKRETARIATET

Sektionsstyrelserna hava fått följande sammansättningar:

airedaletterier: Direktör Folke Lindahl, ordförande, forstmästare Gunnar Eneström, kassör Erik Bergin, kamrer Rune Nordwall och fru Elfe Tegnér.

boxer: Kontorscheff Th. Berneck, ordförande, postassistent Gillis Schreiber, fru Inez Engström och fru Dagny Jansson.

dobermannpinscher: Överkonstapel Einar Stohm, ordförande, fru Ruth Pettersson, bagarmästare Oskar Adolfsson, skräddarmästare Gunnar Svensson och fru Hildur Paulsen.

riesenschнауzer: Överkonstapel Einar Stohm, ordförande, bataljonsveterinär Gösta Hägerstedt, målarmästare Carl Nygren, major Ivar Borén och körsnär Gustav Gavelli.

rottweiler: Överkonstapel S. A. Johansson, ordförande, tjänsteman Anton Angmar, herr Gösta Olsson, direktör W. Rönnström och arrendator Gösta Fylking.

schäfer: Tjänsteman Hj. Jansson, ordförande, fröken Anna-Greta Sellman, fröken Ruth Ekstedt, fotograf Uno Friberg och köpman Axel Hellgren.

Sekretariatets adress är: Sekretärerare Sven Hydén, Askrikegatan 7, Stockholm eller köpman Axel Hellgren, Skånegatan 87, Stockholm.

Årsmöte.

Svenska Brukshundklubbens årsmöte äger rum söndagen den 6 okt. 1940 å restaurant Piperska Muren, Stockholm, kl. 19,30, varvid städgenliga ärenden förekomma. Efter

MEDDELANDEN från KASSAFÖRVALTAREN

Postgirokonto: Års- eller andra avgifter kunna lämpligen insättas å klubbens postgirokonto n:r 15 82 83.

Medlemsavgift och inträde: Årsavgiften är 6:— kr. Anmälan om inträde i klubben kan göras hos skattmästaren eller någon av styrelsemedlemmarna.

Medlemsanskrifning: Varje medlem bör tillföra klubben minst två nya medlemmar.

Adressförändring: Medlemmarna erinras om vikten av att omgående insända uppgift om adressförändring.

Klubbmärke: Bär Sv. Brukshundklubbens klubbmärke, som är tillverkat av kontrollerat silver. Pris kr. 2:50 + porto. Tillhandahålls efter rekvisition hos skattmästaren.

sammanträdet samkväm med supé till kr. 3:75 (smörgåsbord och småvamt). Filmförevisning.

Val till Sektionsstyrelserna.

Val av de tre ledamöter av envar av sektionsstyrelserna, vilka utses på särskilt sammanträde med sådana klubbens medlemmar, som äga eller under kalenderåret ägt hundar av ifrågavarande ras samt av sektionsstyrelsens ledamöter ävensom av erkända domare för rasen, äger rum omedelbart efter årsmötet den 6 oktober 1940 omkring kl. 19,45 å restaurant Piperska Muren, Stockholm.

Bruksprovet i Sollefteå

Sedan ett flertal år tillbaka har ett visst samarbete på det kynologiska området i olika former ägt rum mellan militära myndigheter och civila organisationer, men först med Arméhundväsendets och Svenska Brukshundklubbens gemensamma bruksprov i Sollefteå, lördagen den 3 augusti i år, gavs ett tillfälle till mera omfattande personlig kontakt och utbytande av erfarenheter. Privatägda och arméhundväsendets hundar möttes i tävlan efter förhållandevis krävande provningsanordningar, där de militära kraven i första hand tillgodosetts. Brukshundklubben är major Edström stort tack skyldig för det initiativ till samarbete, som tagits i och med denna tävlan. Jag är övertygad om att jag uttalar en ömsesidig förhoppning, när jag påstår, att samarbetet har förutsättningar att fortsätta.

Bruksprovet var uppdelat i tre olika grupper, kvalificerat rapporthundsprov, elementärt rapporthundsprov och sjukvårdshundsprov. Intressantast var det förstnämnda provet, i vilka hundarna hade att tillryggalägga sammanlagt sex kilometer, därav i en enda sträcka 2.900 meter, varav 2400 meter efter terrängminne och 500 meter på konstlat spår. I denna klass deltog sju hundar från arméhundväsendet och två från Brukshundklubben, varav tre av arméhundväsendets och en av klubbens hundar godkändes. Segraren i provet Dalregementets utomordentlige Abbas, som vid ett tillfälle vid en manöver under en enda natt tillryggalagt nära fem mil och därvid uppehållit förbindelse genom för manskap delvis oframkomlig terräng, hade här tillfälle att övertygande demonstrera stor arbetsvilja, snabbhet och effektivitet. Även den näst bästa hunden Jämtlands fältjägares Klodo gav trots en något långsammare takt intryck av energi och effektivitet. Den enda godkända hunden från Brukshundklubben herr Atterbys schäfer Nicke lyckades erhålla en hedrande tredjeplacering. Nicke lär ingå i hemvärnet, varför även han har militär anknytning. Tyvärr voro en stor del av arméhundväsendets och två av

klubbens bästa hundar inkallade under nu anbefalld förstärkt försvarsberedskap, Brukshundklubben hade gärna velat se champion Cara och Jack i konkurrens med arméhundväsendets bästa storspringare.

Organisationen var säkerligen den mest förträffliga, som någonsin förekommit vid ett prov i Sverige, men resurserna voro också överväldigande. Ställföreträdande arméhundchefen löjtnant R. Jung och fanjunkare Bergström med medhjälpare hade på ett för domarna köpman Hellgren, verkmästare Gulbrands-son och sekreterare Hydén förstklassigt sätt arrangerat provet, varigenom hela den vidlyftiga apparaten att på en enda dag pröva och bedöma ett 30-tal hundar med lätthet genomfördes.

Klubben hade på kvällen efter provet äran att som gäster vid en animerad supé se förutom majorskan Edström ett flertal medlemmar av arméhundväsendets personal, varvid tillfälle att dryfta praktiska dressyrspörsmål rikt utnyttjades. Prisutdelningen förrättades på söndagen av doktorinnan Maria Zetterberg, som av provet och den i samband därmed avhållna utställningen lockats att förlägga några semesterdagar till Sollefteå och med stort intresse följde delar av provet.

Prislistan fick följande utseende:

Rapporthundgrupp, kvalificerat prov.

1. Abbas, schäfer, I 13, 334 $\frac{2}{3}$ poäng.
2. Klodo, schäfer, I 5, 250 $\frac{2}{3}$ poäng.
3. Nicke, schäfer, herr Atterby, 231 $\frac{2}{3}$ poäng.
4. Gosch, schäfer, I 21.

Rapporthundgrupp, aspirantklass.

1. Droll, riesenschnauzer, 328 $\frac{1}{3}$ poäng.
 2. Tarzan, schäfer, 268 $\frac{2}{3}$ poäng.
 3. Kära, schäfer, 261 poäng.
 4. Jerry, schäfer, 259 $\frac{2}{3}$ poäng.
 5. Drott, schäfer, 259 $\frac{1}{3}$ poäng.
 6. Dacke, schäfer, 201 $\frac{1}{3}$ poäng.
- Samtliga tillhörande arméhundväsendet.

Sjukvårdshundgrupp, kvalificerat prov.

1. Boy, schäfer, 328 $\frac{2}{3}$ poäng. Förd av fröken Ruth Högberg. Utbildad vid arméhundväsendet.
2. Kim, schäfer, 281 poäng. Tillhörig arméhundväsendet.

Sjukvårdshundgrupp, aspirantklass.

1. Cissi, schäfer.
2. Rita, schäfer. Båda tillhöriga arméhundväsendet.

S. H.

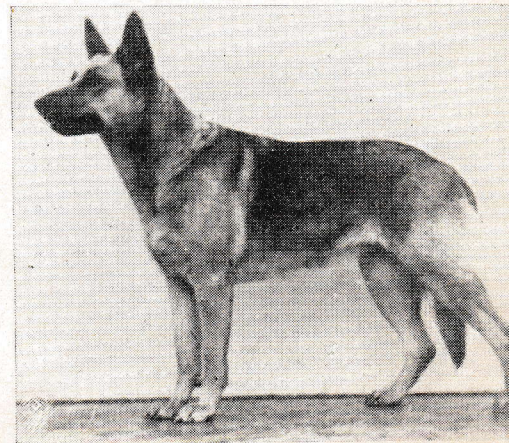
Champ. Steppvargens Lady,
Ågare Eric Nilsson, Stockholm

Schäfern har blivit längre och högre

Schäferhundens kroppsbyggnad har de senaste åren undergått en stor förändring, vilket bäst framgår av en sammanställning, som uppgjorts på basis av de varje år företagna kårningarna (uttagning av avelsdjur) i Tyskland.

År 1922 var schäferhunden en ganska högbent och kort hund med ej alltför imponerande bröstdjup eller benstomme. Medelhöjden blev för de kårade hundarna, 64,22 cm samt för tikarna 59,91 cm, vilket så nära som möjligt tangerar maximummåtten enligt gällande rasbeskrivning; nämligen 65 resp. 60 cm. Längden var för hundar i medeltal 71,03 samt för tikar 67,21. Vikten höll sig trots djurens storlek endast omkring 31,48 resp. 27,73 kilo. Tio år senare alltså 1932 hade redan storleken pressats ner till i medeltal för hundar 63,06 samt för tikar 58,22 cm. Längden hade emellertid ej avkortats utan tvärtom ökat till 71,14 för hundar men sänkts till 67 cm för tikar. Vikten var i medeltal 33,63 resp. 28,74 kilo.

År 1938 slutligen var hundarnas storlek i medeltal endast 62,52 cm, samt tikarnas 57,84 cm. Tyvärr ha hundarna börjat visa tendenser att bli för långa, ty medellängden är nu 71,15 cm för hundar samt 67,40 cm för tikar. Att hundarna fått kraftigare benstomme och mer substans framgår av vikten som 1938 i medeltal utgjorde, för kårade hundar, 33,88 kilo samt för tikarna 29,29 kilo. Då man emellertid vet, att hundarna för att få kåras måste genomgå ett uthållighetsprov, nämligen 4 mil efter cykel jämte några appellmoment, framgår, att viktökningen ej kan vara beroende på »löst fett», utan på att hundarna hållas i sträng träning, vilken skapar den bästa muskulaturen.

Prisdomareberättelse från Brukshundklubbens Utställning i Sollefteå den 4 Augusti 1940

Trevliga arrangemang och vackra hundar präglade denna utställning, som visade att det inte behövs stora åtgärder blott de äro väl genomtänkta.

Airedaleterrier.

1. *Winland Wapp 163 PP.*
Äg.: Fru Birgit Tammelin, Härnösand, Uppf.: Redaktör Nils Horney, Sthlm. 2:a ökl.
Kraftig och något oädel hund. Huvudet för grovt. Bra öron och ögon. Underbett. Vacker rygglinje. Utmärkt kors och bakben. Står något fransyskt fram. Bra hårlag och vacker färg men tyvärr också en stor vit bringfläck.

Boxer.

2. *Dolly 1252 PP.*
Äg.: Fru Inez Engström, Hägersten. Uppf.: Disponent A. Bjelke, Fittja. 1:a ökl., 1:a skl., cert.
Synnerligen ädel typ. Vackraste huvud och prima hals. Ryggen för lång, och länderpartiet är under rörelse för välv. Bra bröstdjup. Prima bakben. Frambenen borde varit grövre.

Dobermannpinscher.

3. *Lill-Jack 1276 PP.*
Äg.: Herr C. V. Adolfsson, Stockholm. Uppf.: Direktör Wennsten, Stockholm. 1:a ökl., 2:a skl.
Utmärkt typ fast för högbent. Enastående huvud och ädel hals. Skjuter rygg.
4. *Prince Rudy v Lankershim 1541 MM.*
Äg.: Skräddaremästare G. Svensson, Nacka. Uppf.: Miss Ruth V. Mack, U. S. A. 2:a ökl., 1:a brhkl.
Temperamentslös hund. Grovt huvud och för starkt utmejslad framför ögonen. Vackra mörka ögon. Kort hals. Lösa bogar. Bra rygg.
5. *Rotti.*
Äg.: Fru Margareta Stjernstedt, Nacka. Uppf.: Ake V. Johnson, Björknäs. 1:a ökl., 1:a skl. och cert.
För liten men mycket korrekt hund. Vackert huvud och synnerligen proportionerlig kropp. Utmärkt benstomme.
6. *Tilly 2033 PP.*
Äg.: Herr Nils Svanberg, Stockholm. Uppf.: Herr Å. Johnson, Björknäs. 1:a ökl., 1:a skl. och cert.
Ädel och kraftig tik. Vackert huvud, som likväl har något för framträdande kindben. Mörka ögon. Lång och ädel hals, bra bogar, ryggen för lång. Står något fransyskt och har ej tillräckligt välvda tår. Prima bakdel och utmärkta vinklar. Härlig färg.

Arméns Cissi, en lovande schäfertik, Sollefteåutställningens 1940 bästa hund.
(Foto Comp.)

Riesenschnauzer.

7. *Dux II 278 PP.*
Äg.: Armehundväsendet. Uppf.: Herr Waldemar Persson, Sthlm. 2:a ökl.
Kvadratisk, välbyggd och harmonisk kropp. Vackert huvud men ljusa ögon. Utmärkt benstomme och bra fötter.
8. *Jerry 1878 PP.*
Äg.: Pastor Efr. Fraim, Heleneberg, Saltsjö-Bo. Uppf.: Juvelerare Fritz W. Nilsson, Stockholm. 2:a ökl.
Grovt huvud. Ljusa ögon. Kraftig kropp men lång rygg. Prima hår och färg. Står fransyskt och är något kohasig.
9. *Aya av Lindby.*
Äg.: Bryggmäst. Gustaf Dahn, Sjöbo. Uppf.: Herr Karl Rosenkvist, Malmö. 1:a ökl., 1:a skl.
Reslig men för smäcker. Ädelt huvud med mörka ögon. Lång ädel hals och vacker rygglinje. För tunn benstomme. Bra härrem.

Rottweiler.

10. *Ols Carr (Bucki) 407 NN.*
Äg.: Wilh. Rönström, Ålsten. Uppf.: Herr Gösta Olsson, Stockholm. 1:a ökl. 1:a skl., cert.
Mycket kraftig och bra typ. Korrekt huvud med vackra ögon och öron. Prima bogar. Framfötterna ej fullt rättställda. Bra rygg och lagom djup. Prima bakdel med utmärkta vinklar. Bra färg och härrem. Hundens rörelser äro något ofria.
11. *Lyckåsens Troya 810 LL.*
Äg.: Dir. Ernst Karlsson, Övergård. Uppf.: Fru Rohdis Flodström, Södertörns Vst. 2:a ökl.
Denna tik har för smäcker benbyggnad, vilket kommer fram mera nu än tidigare, emedan hon var för fet. Huvudet karaktäriseras av mörka vackra

ögon men samtidigt av för rikliga läppar, vilket ger ett intryck som påminner om jakthund. Hasorna äro för raka, vars resultat blir stela rörelser.

Schäfer.

12. *Arméns Dagg.*
Äg.: Armehundväsendet. Uppf.: Armehundgården. 1:a ökl., 4:e skl.
Bra huvud, ögon och öron. Överarmen är för kort. Vacker rygg. Rörelserna äro för stela.
13. *Arméns Dacke.*
Äg.: Armehundväsendet. Uppf.: Armehundgården. 2:a ökl.
Bra huvud. Höger fram fransysk. Bakdelen för starkt vinklad och slapp från korset och nedåt.
14. *Arméns Dan.*
Äg.: Armehundväsendet. Uppf.: Armehundgården. 2:a ökl.
Hunden är för kort och bringan alldeles för smal vilket drager ner hans typ.
15. *Arméns Dick.*
Äg.: Armehundväsendet. Uppf.: Armehundgården. 2:a ökl.
Korrekt huvud, vackra ögon och bra öron. God resning. Bogarna för raka. Står fransyskt. Bra bakben och trevliga rörelser.
16. *Arméns Don.*
Äg.: Armehundväsendet. Uppf.: Armehundgården. 1:a ökl., 2:a skl.
Utmärkt typ med vackert huvud och prima arbetsdelar.
17. *Arméns Drott.*
Äg.: Armehundväsendet. Uppf.: Armehundgården. 1:a ökl., 3:e skl.
Liten pigg och trevlig typ med vackert huvud och utmärkt rygglinje. Bra bog. Lösa tassar. Mjuk mellanhand.

18. *Arméns Dugg.*
 Äg.: Arméhundväsendet.
 Uppf.: Arméhundgården.
 1:a ökl.
 En utmärkt typ. Härligt huvud. Lagom djup. Bra rygg och prima framben. I stillastående och i trav är bakdelen vacker. I skritt däremot rör sig hunden illa på grund av alltför stark svikt i vinklarna.
19. *Lord.*
 Äg.: Ex Landsfiskal Gösta Andersson, Kolbäck. Uppf.: Målarmästare Y. Rönn, Västerås.
 2:a ökl.
 En uttryckslös hund i dålig kondition. Grund i bålen. Vackert huvud.
20. *Nipstadens Blitz.*
 Äg.: Fröken A. Högberg, Sollefteå.
 Uppf.: Fotograf Olle Bågenholm, Sollefteå.
 Intet pris.
 Alltför stor och för starkt vinklad med sluttande kors. Hela bakdelen för övrigt felbyggd.
21. *Nipstadens Klodo 1209 NN.*
 Äg.: Herr E. Lundholm, Östersund.
 Uppf.: Fotograf O. Bågenholm.
 3:e ökl.
 Alltför stor. Har vackert huvud och är väl byggd. Stel gång.
22. *Säterjäntans Pågen 139 NN.*
 Äg.: Fru Agda Tilosius, Viggbyholm.
 Uppf.: Dns.
 1:a ökl., 1:a skl., cert.
 En i allo prima hund. Jag skulle dock vilja önska att han hade mera utställningstemperament.
23. *Tony.*
 Äg.: Fröken Märta Wendels, Sthlm.
 Uppf.: Herr Karl Lindgren, Sthlm.
 Intet pris.
 Dålig typ som ej bör användas till avel.
24. *Troy.*
 Äg.: Installatör A. Bengtsson, Baggetorp. Uppf.: Herr Rudolf Vickström, Södertälje.
 3:e ökl.
Kimmo Tekkala.
 Äg.: Arméhundväsendet.
 Tillerkändes 1:a pris i avelsklass.
 Alltför stor, tunn och högbent.
25. *Arméns Cissi.*
 Äg.: Arméhundväsendet.
 Uppf.: Arméhundgården.
 1:a ökl., 1:a skl., och cert.
 Prima typ, mycket harmoniskt byggd och lagom stor. Huvudet är ädelt och har mörka ögon samt väl skurna öron. God resning. Stark rygg. Bra kors. Välliggande bogar. Karlederna något mjuka. Utmärkt vinkling.
26. *Arméns Dessy.*
 Äg.: Arméhundväsendet.
 Uppf.: Arméhundgården.
 1:a ökl., 2:a skl.
 Bra typ. Vackert huvud. Tyvärr för ljusa ögon. Bra ben och fötter. Utmärkta bogar och goda vinklar.
27. *Arméns Daijna.*
 Äg.: Arméhundväsendet.
 Uppf.: Arméhundgården.
 1:a ökl. 4:e skl.
 Vacker men väl liten. Huvudet för mycket utmejslat under ögonen. Prima bog och bra fötter.
28. *Arméns Dea.*
 Äg.: Arméhundväsendet.
 Uppf.: Arméhundgården.

Schäfern populär som krigshund

Det torde kanske intressera denna tidsskrifts läsare få höra litet om vilken ställning schäferhundarna intagit under sista krigsåret i rasens eget hemland, Tyskland. Under förra året skulle egentligen »Fachschaft für deutsche Schäferhunde» firat sitt 40-årsjubileum, men på grund av pågående krig inställdes de beramade festligheterna. Trots kriget höllos emellertid en hel del utställningar och visade sig att det utställda hundmateriet var av sällsynt hög standard. Den stora riksutställningen, med årets segrare, inställdes dock, vilket naturligtvis blev en besvikelse för de tyska uppfödarna. Bruksproven höllos i vanlig utsträckning men enligt ordförandens Dr. Roesebeck mening, voro resultaten för rapporthundarna ej genomgående fullt tillfredsställande. I vissa fall nåddes emellertid verkliga topprestationer. Hundarnas foderfråga har varit ganska svåröst, men sedan icke blott uppfödarna utan även ägare till rasrena »tjänstehundar» fått ett slags »brödkort», inträdde en förbättring. Tiderna ha givetvis gjort att en del tvivelaktigt hundmateriel måst elimineras, men å andra sidan har uppfödarna fått penningunderstöd, 20 Mark, för valpkullar efter kärade föräldrar. Vidare ha uppfödarna slupit stamboksföringsavgifter för sådana kullar, som härstamma från godkända brukshundar.

Liksom under förra världskriget ha medlemmarna ställt sina hundar — huru många vet man inte — till krigsmaktens förfogande som bevaknings- rapport- eller sjukvårdshundar. Förra världskrigets siffror rörde sig om c:a 25.000 hundar. Hade Tyskland redan då en oerhörd användning av sina hundar, så ha de det i pågående krig ännu mer. Hundaveln har ju också gått mycket framåt de sista 25 åren. Som ett exemplar på det stora intresset och tyskarnas grundlighet i detta avseende kan nämnas att var och en av klubbens underavdelningar är skyldig utbildade hundersättningsgrupp (Staffel), Doktor Roesebeck, som besökt en sådan grupp omtalar, som ett bevis på schäferns användning, att trots att många olika raser där voro företrädda, schäferhundarna uppgingo till 80 à 90 % av hela antalet. Befriade från krigstjänst bliva de hundar, som måste användas till aveln, men ägarna av dessa hundar anse det såsom en hederssak att också tillse att tillväxten av hundar säkerställes. Hundarna i ersättningsgruppen få även kostnadsfritt lånas till aveln.

- 1:a ökl. 3:e skl.
 Kraftig, bra tik med enastående god benstomme. Vackert huvud. Prima bål. Vinklingen utan anmärkningar.
29. *Jana av Ringön.*
 Äg.: Köpm. Allan Larsson, Göteborg.
 Uppf.: Polisman Arvid Saxling, Göteborg.
 2:a ökl.
 Överförädlad. Vackert huvud men för luftig. Mycket upptragen i ljumskpartiet.

Butter, 1:a segrareklass.
 Kennelklubbens utställning 1940.
 Ägare disp. Axel Bjelke, Fittja.

SVENSKA BRUKSHUNDKLUBBEN

Officiellt organ:

»BRUKSHUNDEN»

STYRELSE:

V. ordf.: Avd. chef HELGE SCHOLANDER

V. ordf.: Ingenjör BIRGER DAHLIN

Sekr.: Jur. Kand. SVEN HYDÉN
 Askrikegatan 7. Tel. 60 06 98

V. sekr.: Köpman AXEL HELLGREN

Skånegatan 87. Tel. 41 27 92

Kassör: Verkm. ERNST GULDBRANDSON
 Birkagatan 10. Tel. 30 66 06

Direktör OSCAR BJÖRKLUND

Kontorschef TH. BERNECK

Major EINAR EDSTRÖM

Telegr. tjänstem. HJ. JANSSON

F. d. överkonst. ARVID JOHANSSON

Överkonst. EJNAR STOHH

Postgironr. 15 82 83

30. *Rita av Aros.*
 Äg.: Herr E. H. Fridh, Kungsör.
 Uppf.: Polisman C. M. Mårtensson, Västerås.
 2:a ökl.
 Ljusa ögon och konvex nos. Prima kropp, ben och fötter.
31. *Tre Sangs Lorry.*
 Äg.: Motorskötare Axel S. Carlsson, Bönan. Uppf.: Köpman Nils Lundkvist, Gävle.
 2:a ökl.
 Grovt huvud Utmärkt kropp och bra benstomme. Står fransyskt.

Carl Leuhusen.

Vad som bör ingå i en hundägares husapotek

Av Veterinär P. WIRIDÉN.

Det är säkerligen få hundägare, som helt undgår att hans hund någon gång blir sjuk eller råkar ut för en skada på ett eller annat sätt.

Vid sjukdoms- och olycksfall kan en hundägare många gånger själv genom behandling med lämpliga medel vinna hälsa hos hunden och lindra hans plågor.

För den skull är det lämpligt att varje hundägare kunde anskaffa ett husapotek i vilket de vanligaste hjälpmedlen och instrumenten finnas till hands.

Detta behöver ju ej vara så stort eller dyrbart, en enkel s. k. förbandslåda är mycket lämplig.

Jag skall här uppräknade några medel som kunna komma till användning och som kunna erhållas på apotek utan recept.

Först vill jag emellertid påpeka att tilliten till ens egna kunskaper i hundsjukvård ej får överskattas, utan då allvarliga lidanden kunna misstänkas bör veterinär i första hand rådfrågas.

Termometer (och vaselin):

Hundens normala temperatur 37,8—39°. Valpar och unghundar ha högre normaltemperatur än äldre.

Sårspruta:

(Gummiboll med gummipip, som även kan användas som ögonspruta.)

Gasbindor.

Sterila kompresser:

Närmast såret vid sårbehandling.

Bomull.

Fetvadd:

Till våtvarma omslag.

Vaxtaft:

Till våtvarma omslag.

Kloramin-tabletter, som löses i vatten:

Till sårbehandling och desinfektion i koncentration, som i allmänhet angives i förpackningen.

Vätesuperoxid:

Till mekanisk rengöring av sår och vissa eksem. Handels 3 %-iga vätesuperoxid användes utspädd med lika delar ljummet vatten.

Jodsprit:

Till pensling av mindre sår o. furunkler.

Borsyra:

Användes i 2 %-ig lösning till tvättning och spolning av inflammerade ögon.

Burows-lösning:

Användes utspädd med 3 delar vatten vid våtvarma omslag vid halsfluss och vrickningar m. m.

Sårsalva:

Kloramin-salva eller Burows-salva.

Paraffin-olja:

2—3 matskedar dagligen några dagar vid förstoppning.

Kol-tableter (sockrade):

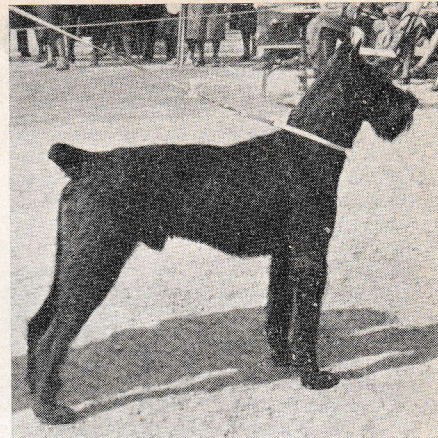
3 tabl. 3 gånger dagligen eller vismutpulver $\frac{1}{2}$ —1 gram 2 gånger dagligen vid ihållande diarreer.

Fiskeleverolja:

Till valpar och unghundar mot engelskasjukan m. m. i dosen 1 dessertsked dagligen under längre tid med uppehåll då och då i behandlingen.

Det välförsedda husapoteket kan även innehålla: Kroksax, pincett och emaljrad skål för lösningar.

De ovan uppräknade medlen och instrumenten äro de man i de flesta fall klarar sig med vid sjukvården i hemmet.

Ajax av Lindby, 1:a öppen — 2:a i Segr. Kennelklubben 1940. Ägare Herr W. Lilliehöök, Stockholm.

Hunden ville ej lämna sin döde herre.

Försiktigt trevade jag mig fram för att undvika att trampa på döda människor och icke exploderade handgranater. Det var två kilometers väg ner till hamnen — den fruktansvärdaste anblick man kan tänka sig. Rörande var det att se en foxterrier, som satt sörjande bredvid sin döde herre. På dödsbrickan kunde man läsa soldatens namn, men alla andra igenkänningstecken voro utplånade, ty liket var fullständigt förbränt. Den trogna hunden visste likväl, vem den döde var, och ej ett ögonblick vände han bort ögonen från liket. Jag erbjöd honom ett stycke kex av min »järnranson», men hunden ville ej smaka det. Då jag senare passerade samma ställe, satt den sörjande hunden kvar, han hade blott flyttat sig ett stycke ner mot fötterna på den döde, men intet kunde förmå honom att vända bort ögonen från sin herre. Strax intill låg en civilperson, som dödats av en granatskärva, när han var i färd med ett transporterat bort diverse familjetillhörigheter på en barnvagn. Från ett hus som halverats av en bomb, kom valsmusik — en melodi ur Glada änkan. Någon hade lämnat en radioapparat i gång, när flyglarm ljud och apparaten hade förblivit oskadad. Huset såg ut, som om det skurits mitt itu med en gigantisk kniv.

(Georg Axelsson i Sv D.
i ett reportage från Västfronten.)

Ni,

som är ägare av
en brukshund,
bör ingå i

SVENSKA
BRUKSHUND-
KLUBBEN